Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Overblik over Apostlenes Gerninger.

Med et kort Overblik vil vi slutte vore Betragtninger over Apostlenes Gerninger.

Det er Oldkirkens enstemmige Vidnesbyrd, at Lukas, den samme, som har skrevet Lukas-Evangeliet, ogsaa er Forfatter af Apostlenes Gerninger.

Lukas omtales flere Gange i N. T, sammen med Paulus. Vi har set at han var med ham paa flere af hans Rejser; se videre Kol. 4, 14; 2 Tim. 4, 10; Film. V. 24.

Ved at sammenligne Kol. 4, 10 og 11, hvor Paulus's Medarbejdere af Omskærelsen omtales, med 14. V. skønnes det, at Lukas ikke var af jødisk men hedensk Byrd. Her kaldes han „Lægen Lukas, den elskede." Kirkefaderen Eusebius skriver, at han var fra Antiokien (i Syrien), den By, hvor den første Menighed af Hedningekristne stiftedes, og hvor Hedningemissionen egentlig tog sin Begyndelse.

Det er særlig værd at lægge Mærke til, at Lukas er den eneste af det nye Testamentes Forfattere, som er af hedensk Byrd.

Navnet paa den Bog, vi har gennemgaaet, er paa Dansk „Apostlenes Gerninger"; dette Navn svarer ikke nøjagtigt til Bogens Indhold, idet der berettes om kun to Apostles, Peters og Paulus's, Gerninger, og der fortælles om Missionsvirksomhed af Diakonerne Stefanus og Filip og om Apollos's Virksomhed i Korinth. Men der ligger ikke særlig Vægt paa Navnet; paa Engelsk er det „The Acts" og paa Latin simpelthen „Acta."

Lukas begynder Acta saaledes: „Den første Bog (Lukas-Evangeliet) skrev jeg, o Theofilus! om alt det, som Jesus begyndte baade at gøre og lære, indtil den Dag, da han blev optagen, efter at han havde givet Apostlene, som han havde udvalgt, Befaling ved den Helligaand."

Her nævner Lukas saaledes, hvad han skrev om i sin første Bog, men han forudsiger ikke, hvad han videre vil skrive om, men det ligger lige for at slutte, at hvad han nu vil skrive om, det er, hvad den himmelsarne Jesus fortsatte med at gøre og lære ved sine Apostle, og det stemmer med Bogens Indhold.

Thi skønt det er Mennesker, der træder frem for os, som de synlige Redskaber, saa er det Herren, der gør Gerningerne gennem disse. Det fremgaar ikke alene af, at det var først efter Aandens Udgydelse, Apostlene fik Kraft til at begynde den Gerning, hvortil de var udsendt, men Herren vedblev at følge med under baade Peter's og Paulus's Virksomhed (se Kap. 3, 16; 5, 19; 9, 4 ff.; 9, 34; 9, 40; 10, 9 ff.; 16, 9; 18, 9—10; 23, 11; 27, 23—24).

Ap. G. viser helt igennem, at Jesus er tro imod det Løfte, han gav Apostlene, da han udsendte dem paa deres Verdensmission: „Og se, jeg er med eder alle Dage."

Vi lægger endnu Mærke til, at Herren havde sagt til sine Apostle, at de skulde være „hans Vidner i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og indtil Jordens Ende" (1, 8), og at Lukas's Beretning viser os Evangeliets Sejrsgang fra Jerusalem af ud over Judæa og Samaria og videre igennem Lilleasien over til Europa og derigennem indtil Verdenshovedstaden Rom.

Men der er et andet gennemgaaende, betydningsfuldt Træk, vi ogsaa skal fæste Opmærksomheden ved. Den hedningekristne Forfatter viser, at ligesom Evangeliet gik fremad fra Jerusalem til Rom, saa gik Guds Rige fra Israel til Hedningefolkene.

Herren lod først „de budne" kalde til Kongesønnens Bryllup, men da disse foragtede Kaldelsen, sagde han, at hans Tjenere skulde gaa ud paa Vejskellene og ved Gærderne og indbyde, hvem de fandt; thi de budne var det ikke værd.

Allerede Diakonen Stefanus hæver Røsten skarpt imod Jødernes Vantro, og Forfølgelsen mod ham og imod Menigheden i Jerusalem (8, 1 ff.) drev Disciplene fra Jerusalem ud over Judæa og Samaria. I samme Kap. fortælles saa om den første Hednings Optagelse i Guds Rige, Hofmanden fra Etiopien.

I 10. Kap. fortælles videre om Peters Prædiken for og Aandens Udgydelse over Hedninger i Konelius's Hus i Kæsarea. Dermed var der aabnet fri Adgang for Hedninger saa vel som Jøder til Guds Rige.

Vi skal ikke fortsætte med her at paavise Guds Riges Gang fra Israel til Hedningerne — hvad vi allerede har gjort under Gennemgaaelsen — men blot minde om den Modstand, som Apostlen Peter mødte i Menigheden i Jerusalem, da de Kristne af jødisk Byrd der hørte, at han ved Daab havde optaget Hedninger i Guds Rige (11, —18) og Modstanden mod Paulus og Barnabas, da de kom tilbage fra deres første Missionsrejse (Kap. 15).

Saadan forholdt Kristne af jødisk Byrd sig til Spørgsmaalet om Hedningers Optagelse i Guds Rige, og langt værre forholdt de vantro Jøder sig dertil overalt.

Paulus fulgte stadig den Praksis paa sine Missionsrejser først at henvende sig til sine Landsmænd med Evangeliet, men lige saa stadigt forkastede de Forkyndelsen af Jesus af Nazareth som deres Messias og Kristus og Frelsen i ham, og saa vendte han og hans Medarbejdere sig til Hedningerne.

Saa underligt som det saa ellers kunde synes, at Guds Rige skulde tages fra Jøderne og gives til Hedningefolkene, saa retfærdiggør Lukas's Beretning denne Guds Riges Retning. Det er Jøderne, baade de i Fædrelandet og de i Adspredelsen, der selv har skudt Guds Rige fra sig. Kun et ringe Mindretal tog imod „Israels Haab".

— — —

Ap. G. falder naturligt i to Hoveddele. Efter en Indledning (1. Kap.) fortælles der (Kap. 2—12) om Evangeliets Udbredelse, saa længe Apostlen Peter var Hovedpersonen i Gerningen, og derpaa (Kap. 13—28) om Evangeliets Forkyndelse og Guds Riges Fremgang iblandt Hedningefolk med Apostlen Paulus som Hovedperson.

Det, der fortælles i Ap. G., omfatter et Tidsrum af omkring 33 Aar. Der foreligger ikke mindre end 34 forskellige lærde Mænds Tidstabeller over Ap. G., noget forskellige, men dog væsentlig overensstemmende. Vi meddeler følgende efter bedste Kilde:

Den Helligaands Udgydelse Aar e. K. 31.

Stefanus's Martyrdød Aar e. K. 33 eller 34.

Paulus's (Sauls) Omvendelse Aar e. K. 35.

Hans første Rejse til Jerusalem Aar e. K. 38.

Han er første Gang i Antiokia Aar e. K. 43

Apostelen Jakobs Martyrdød Aar e. K. 44.

Hungersnøden Aar e. K. 44.

Paulus's anden Rejse til Jerusalem Aar e. K. 44.

Hans første Missionsrejse Aar e. K. 45—51.

Hans tredie Rejse til Jerusalem og Apostelkonventet der Aar e. K. 52.

Hans anden Missionsrejse begyndes Aar e. K. 52.

Jøderne udvises fra Rom Aar e. K. 52.

Paulus kommer til Korinth Aar e. K. 53.

Hans fjerde Rejse til Jerusalem og hans tredie Missionsrejse Aar e. K. 55.

Hans Ophold og Virken i Efesus Aar e. K. 55—58.

Hans femte Besøg i Jerusalem og hans Fangenskab Aar e. K. 59.

Han sendes fra Kæsarea til Rom Aar e. K. 61.

Hans toaarige Fangenskab i Rom Aar e. K. 62—64.

Takter af Livets Koncert.

(Af X.)

Der var engang en Fader, som sad ved sit sovende Barns Leje og lod Blikket søge udad:

Du vokser op, min lille Søn,
Og inden længe vil du glide
Fra Hjemmets trygge Havn, langt ud
Paa Livets Hav, det vilde, vide.

O, mon du mærker alt den Røst,
Der klinger over mange Stemmer:
Udlængslens Kald, med Friheds-trang
Og Løsning af de Baand, der hæmmer.

Din Tindings gyldne Lokkeflor
Vil engang skifte Lød og bleges.
Blot det da ej skal vidne om,
At Sjælens Idealer sveges.
Dit lyse Smil, din glade Sang,
Som nu mit eget Sind forynge,
Vil dæmpes af, naar Verdens Sorg
Dig møder med sin Ve og Tynge.

Og hvad i Dag du drømmer om,
Hvad dine hvide Tanker rummer,
Kun stakket Tid vil vare, Barn,
Naar, hvad du nødigt vil, det kommer.

Nu alt er rent og sorgfrit skønt,
Hver Dag du jubler og du leger
Og syner ej den Skæbnens Haand,
Som mod det ubestemte peger.

Klart er dit Øje, fro dit Sind,
Og glad du ved, at godt er Livet.
Du færdes i dit Drømmeslot
Med Barnets Syn, som er dig givet.

Blaa er din Himmel, høj din Luft
Og alle dine Stjerner blanke.
Du aner ej det Verdensrum,
Hvor mørke, slukte Stjerner vanke.

Aa, give Gud, min lille Søn,
At du maa finde Aandens Veje,
Da er din Faders Ønske sket,
Da har det bedste du til Eje.

* * *

Hyrdens Søndagssang.

Denne er Herrens Dag.
Jeg ene staar paa vide Vang
Og hører Morgenklokkens Klang
Kalde, til Guds' Behag.

I Bøn jeg knæler ned.
O, skønne Angst — som hemmelig
Der knæled mange her med mig
I Bedestundens Fred.

Sang under Kirketag.
Himlen saa høj og festlig klar,
Som om den mig alt aaben var —
Denne er Herrens Dag.

(Efter Tysk.)

* * *

Folkevise. (Fremmed.)

Tre Jægere gik i Skoven bort,
Der vilde de jage den hvide Hjort.
De lagde sig ved en Bækkestrøm,
Der havde de trende en sælsom Drøm.

1. Jeg drømte i tætte Buskads at gaa,
Der, hvor jeg vidste, Hjorden laa. —
2. Og da den sprang under Hundeglam,
Brændte jeg løs, saa den styrted lam. —
3. Og da den død paa Mosset laa,
Jeg blæste i Hornet: Trara, trara! —

Dog mens de talte om det Drømmeri,
Suste den hvide Hjort forbi.
Og førend de fik Riflen til Kind,
Var Hjorten fjern bag Bøg og Lind.

* * *

Det gamle Spørgsmaal. (Fremmed)

Derom vil jeg dig spørge:
Sig, hvad er Kærlighed?
„To Sjæle med een Tanke,
To Hjerter, eet i Fred."

Og sig, hvordan den kommer?
„Den kommer, simpelthen."
Og sig, hvordan den svinder?
„Den svinder ej igen."

Og naar er den vel skønnest?
„Naar mest den glemmer sig."
Men naar er den da dybest?
„Naar mest den skjuler sig."

Og sig, naar er den rigest?
„Da, naar den giver mest."
Men hvordan mon den taler?
„Ved at elske taler den bedst."

Derom vil jeg dig spørge:
Hvad er saa Kærlighed?
„To Sjæle med een Tanke,
To Hjerter, eet i Fred."

* * *

Dragonens Angreb.

Mod Dødens Svælg saa red vi frem,
En Morskab det var fuldt ringe;
Et Regiment Dragoner kun,
Men vi klippede Fjendens Vinge —
Ja, vi klippede Fjendens Vinge.

Vi svang vore Sabler, saa Gnister fløj
Fra fjendtlige Pikkelhjelme.
Rystende tungt var vort Mandefald,
Men fremad, uden at helme —
Kun fremad, uden at helme.

Thi alle vidste vi, hvad det var,
Der kaldte til Vaaben, til Vaaben!
Voldsmænd, Ransmænd og Niddingsmænd,
For dem alle vort Land laa aaben —
Ak, for alle vort Land laa aaben.

Det var en Dyst saa vild, saa haard,
Men Faren vi agted ringe.
Alt vi glemte, dengang det lød:
Krigssignalerne klinge —
Krigssignalerne klinge!

Da Slaget var vundet, red vi bort,
Ak, blodige Dag, hin røde.
Med sænked Hoved og Tøjlen slap,
Vi tænkte paa vore døde —
Ja, tænkte paa vore døde. —

Aarsberetningsstudier.

Af Ivar Marius Hansen.
(Sluttet.)

VI.

Missionen i Queensland og paa New Zealand.

Naar man læser Formandens Indberetning, da faar man den sikre Følelse, at han er lysvaagen og agtpaagivende over for Samfundets forskellige Virksomheder og Opgaver. Da han kommer til Australien og New Zealand, saa synes det, som om han er bleven lidt træt. Missionen ligger jo ogsaa langt borte og er noget ny for os.

Imidlertid henstiller han til Aarsmødet, at det bestemmer, at den forenede Kirke beredvilligt vil hjælpe Missionen derovre. Og Beslutningen fattes. Saa langt er alt godt. Men man ser jo med et halvt Øje, at her mangler noget. Man bestemmer, at man vil hjælpe, men man foretager sig intet for at hjælpe. Der forelaa i hvert Fald indirekte Opfordring fra Brisbane til at hjælpe Menigheden med at betale dens Præst en rimelig Løn; men man hjalp ikke; der var Telegram fra New Zealand om Tilflytning og Kaldsbreve om at faa to Præster derover, een i Pastor Bachs Sted og en anden til Halcomb, men man hjalp ikke.

Imidlertid er det gode Løfte-givet, og man maa haabe, at det maa blive indfriet. Og jeg maa tilføje, at vort Samfunds Formand var til Stede ved Nebraska-Kreds' nylig holdte Aarsmøde i Brush, Colo., og der udtalte han sig saaledes om nævnte Missioner, at der var ikke Spor af Trættet at mærke hos ham. Og det er at haabe, at han vil se Udvej til at hjælpe dem derovre efter Behov, og at han maa finde den fornødne Støtte i Samfundet derfor.

VII.

„Sognepræster."

I vor Præsteskoles Forstanders Indberetning læses følgende: „Det forekommer mig, at efterhaanden som Kirkebygninger, Præsteboliger og Præstelønninger o. s. v. bliver større, bliver Iveren efter at naa ud over Egnet mindre. Er det ikke modsat af, hvad det burde være? Det vilde inderligt bedrøve mig, om vor Præsteskole blev en Anstalt for Uddannelse af Sognepræster med visse Værelser og visse Indtægter, der lader den store Masse af vore døbte Landsmænd enten komme til dem eller sejle deres egen Sø, som de bedst kan. Om det sker, er efter min Mening Kirkens Dødsdom skrevet."

Det er virkelig et alvorligt Ord af Pastor Big. De behøver ingen Kommentar. Lad os paa det indstændigste prøve os over for dem og tage os dem til Indtægt. Det gælder i Sandhed om, at vi i vort kirkelige Arbejde ikke lægger os til Hvile paa det indvundne, men at et kraftigt Avancer! driver os fremad i Missionsarbejdet.

Men foruden denne Udtalelses almindelige Karakter, saa kan jeg have Lyst til at bemærke lidt om „Sognepræster". Vi har som bekendt haft god Tilgang af Kandidater fra vor Skole de sidste Aarstid, og Samfundet har kunnet glæde sig over et ganske antageligt Antal Ordinationer. Hvor er saa de nyordinerede blevet af? Nogle er blevet Missionspræster; men det er forholdsvis kun de faa; de fleste af dem er gjort til Sognepræster, som man nu opnaar den Værdighed i Amerika, med Menigheder, Kirker, Præstebolig, Præstekone og andet Tilbehør lige med det samme. „Er det forkert? spørger du. Aa, det er det maaske ikke. Men om det alligevel er den rette Fordeling af Arbejdet, kan vist blive et Spørgsmaal. Muligvis vilde Missionsarbejde med dets Brydsomhed være nok saa sundt og udviklende for adskillige unge Præster. Vi skal jo uden for Egnet, siger Past. Big. Kunde det ikke være at haabe, at vi kom det bedre, dersom nogle flere af de unge Kræfter blev brugt paa Missionsmarkerne? Det er jo en af Missionens store Opgaver at udvide Landemærket, at flytte Teltpælene længere ud. Der skal Energi til dette Arbejde; men meget ofte har de unge jo en Del mere deraf end de ældre.

Jeg har nu ogsaa en Anelse om, at der i Samfundet er adskillige ældre Præster, som kan have baade Lyst, Trang og Ret til at blive befordrede til nogle af de faste Embeder, som besættes med de unge.

„Ja, men der er det engelske Sprog," siger du. Ak, du lieber August! Ja, nu husker jeg det, vi skal angliseres. Det er næsten fortvivlet. Thi den Frygt vil bestandig bore sig ind i Hjertet: bare det engelske Væsen dog ikke skal blive en Pind til vor Ligkiste. De unge vil have Engelsk, fordi Forældrene ofte har undladt at oplære og opdrage dem i det Danske. Og mange af de gamle vil have Engelsk, fordi det er moderne, enten de saa forstaar en engelsk Prædiken eller ikke. Og saa skal det hele omkalfatres.

Nogle mener jo, at man kan skifte Sprog, som man skifter Trøje. Man kan gaa over i det Engelske og tage alle vore aandeligeVærdier med os. Aa, det gaar nok ikke saa let. At skifte Sprog er ofte at skifte Natur og Livssyn.

Naa, men denne engelske Molok vil man saa ofre vore ældre Præster paa. Jeg vil blot sige dette til vore Menigheder: mon det ikke er bedst at betænke sig to Gange, før I foretager den Offerhandling!

VIII.

Festskriftet.

Komiteen for Festskriftet for for. Kirke i Jubelaaret 1917 har ogsaa rapporteret. Jeg kom ikke i Feststemning ved at læse den Rapport — det var maaske ogsaa lovligt tidlig — snarere blev jeg humørsyg.

Først siger Rapporten os, at Komiteen „er bleven enig om ikke at udarbejde den forenede Kirkes Historie". Dersom Komiteen har modtaget sit Valg til at lade Festskriftet bestaa af den forenede Kirkes Historie, lyder det da ikke lidt underligt, at den saadan lægger den Beslutning til Side og fatter en anden? Vil man anbefale Komiteer i Almindelighed at bære sig ad paa samme Vis? Næppe, uden da i Nødstilfælde. Et saadant foreligger da ikke her. Men hvorfor saa slaa ind paa den Vej?

Rapporten fortæller, at vor Kirke er „for ung" dertil endnu, altsaa til at faa sine Historie skreven. Ja gammel er den ikke; den fylder sin første Snes d. 1. Oktober A. D. 1916; men trods Ynglingalderen vil der vist nok være noget for Historieskrivningen allerede nu. Naar det ofte siges, at „Efterslægten skal skrive Historien", da er det nok saa som saa med den Udtalelse. Ja, lad den skrive sin egen Historie; men ellers tror jeg, at Samtidens Historieskrivning er den paalideligste.

Ligeledes rapporteres, at den gibne Tid for Festskriftet er „for kort." Aa ja, Historieskrivning kræver Tid, ikke mindst for dem, der har meget andet Arbejde ved Siden af — og det ved vi at Festskriftskomiteen har. Men alligevel saa maa vi vel nok minde om, at Komiteen blev valgt 1915 og 1917 er Jubelaaret; den har saaledes to Aar til sit Arbejde, hvilket er et helt antageligt Tidsrum.

Saa tilbyder Komiteen at udgive en „Forhistorie" til den for. Kirke, omfattende de Tidsrummet 1850—84, hvilken Past. P. S. Big — som er Medlem af Komiteen — allerede har udarbejdet, og dette Tilbud modtager Aarsmødet, (se Aarsberetningen 1916, Side 155.). Men hermed er sket noget, som jeg maa anke over, og jeg vil fremkomme med min Anke nu; thi „Forord gør ingen Trætte."

At denne saakaldte „Forhistorie" bliver interessant lige som det øvrige historiske fra Past. Bigs Pen, det kan man paa Forhaand holde sig forvisset om; men det er nu alligevel ikke alt. Medaljen har ogsaa en anden Side. Som Festskrift for den forenede danske Kirke kan „Forhistorie" ikke gøre Fyldest. Komiteen kalder selv i sin Rapport 1917 for „Jubelaaret". Men kan den fore. Kirke jubilere over det, der skete i nævnte Tidsrum, henved et halvt Hundredaar, før den kom til at eksistere?

Mon ikke nok t. Eks. Pastor Big i „Forhistorie" fortæller om Kampen mellem „Den danske Pionær" og Højskolen „Lejf Eriksens Minde i Elk Horn?" Efter hvad jeg har faaet at forstaa, fik den Strid betænkelige Følger for det kirkelige Arbejde blandt vore Landsmænd i dette Land, saa der er sandelig ikke noget for os at juble over.

Mon han ikke meddeler noget i „Forhistorie" om det „Vikingetog" — jeg har dette Udtryk derom af Pastor Th. Lyngbys egen Mund — som tre Præster af den danske Kirke foretog mod Omaha. Det resulterede i, at den derboendePræst, som havde begyndt Arbejdet, maatte forlade Virksomheden, og Menigheden kan over i det grundtvigske Samfund. Det er „Forhistorie", men ikke for os at jubilere over.

Maa jeg udtale følgende, som baade mit Ønske og Mening om denne Sag: Lad „Forhistorie" blive publiseret under et andet Navn — thi den forenede danske Kirkes Forhistorie kan den ikke være og heller kun faa Navn af ved Presseri — og lad os faa et Jubilæumsskrift, et Festskrift, hvis Indhold bliver efter Ordene: „Herren har gjort store Ting imod os; vi bleve glade" (Sal. 126, 3). Ved at bære sig saadan ad vilde Komiteen opfylde Bestemmelserne fra begge de sidste Aarsmøder om denne Sag.

Dette Festskrift behøver ikke at være saa stort. Omfanget er ikke saa væsentligt i denne Forbindelse. Tæller „Forhistorien" 200 Sider, saa kan Festskriftet nøjes med 20. Sammentræng kun det historiske Stof; men læg os varmt paa Hjerte Herrens store Gerninger i Reformationstiden og i de sidste Dage iblandt os og andet Steds. Et saadant Skrift kan have Udsigt til at blive et Middel, der kan kalde Jubel, Tak og Frimodighed frem hos Læseren. Og er det ikke derpaa, det kommer an?

IX.

Et Par Tillægsord.

Et Par Præstebrødre holdt Foredrag under Aarsmødet. Bagefter blev de opfordret til at offentliggøre deres „ypperlige Foredrag", deres „udmærkede Foredrag". Kan det nægtes, at man har smurt tykt paa med Tillægsord?

Der fortælles, at engang blev Biskop Nielsen rost en hel Del. Bagefter sagde han til en Ven: „Det er da godt, at have lært den lille Tabel, saa man ogsaa kan subtrahere". Mon ikke vore toBrødre, hvis Foredrag fik de to stærke Adjektiver, ogsaa har smilt og sagt: godt, at vi ogsaa har lært Subtraktion!

Jeg kan ikke lade være med at sige: mon det ikke er bedst for os at spare lidt paa Krudtet, ikke mindst i saadanne offentlige Udtalelser! Og i det hele taget, saa er vist den Trafik ved offentlige Møder at fremhæve enkelte og stille Opfordringer til dem af den Art, at det er bedst at undgaa den saa meget som muligt, blandt andet ogsaa af den Grund, at andre, som ikke er saa gunstigt stillede, sættes til Side og stilles i Skyggen. Der var en tredie ved Aarsmødet, som ogsaa indledte et vigtigt Emne. Han fik ingen Opfordring og ingen rosende Tillægsord til sit Foredrag. Kunde det saa ret godt undgaas, at han maatte faa den Følelse, at man sagde til ham: du er en Lilleput, og hvad du siger, regner vi ikke med? Kommer man paa den Maade ikke let til paa en unødig Maade at „saare en Broders Hjerte?"

Jeg siger derfor med Søren Kierkegaard: „Er det ikke rigtigt nu at standse med Klemtningen?"

Tak for Ordet. Venlig Hilsen til Læsekredsen.

Store Penge i en god alsidig 1,000 Acre Farm nær Carpio, North Dakota, 600 Acres Dal- og Højland, 400 Acres indhegnet Græsgang, rindende Vand, godt Kullag, gode Bygninger, 4 Mil fra Mejeri-By paa Soo-Banens Hovedlinie. Udmærket Lejlighed til at producere 8 Cents Kvæg og Svin. $25 pr. Acre ved hurtitg Salg. Værd $30. En Femtedel kontant, Resten paa lette Vilkaar til god Køber. Vi har andre udmærkede Tilbud. **Nestos, Carroll & Herigstad, Lawyers, Minot, North Dakota.**

MONTANA LAND.

Dyrket og udyrket Land i det nordøstlige Montana, nær Jernbane-Byer og skandinaviske Settlementer, til $12.50 pr. Acre og højere Priser paa lette Vilkaar. Skriv paa Engelsk om Oplysninger, "folder" og Prisliste.
THE OTTO M. CHRISTINSON LAND COMPANY,
Glasgow, Montana.

MONTANA FARME.

Farme, der vil betale for sig selv med tre Gennemsnits-Avlinger. Skriv om Oplysning. Ogsaa store og smaa Arealer for Kolonisering. Nær gode Byer og skandinaviske Settlementer.
HUNTSBERGER - GIVENS COMPANY,
1½ Thrid Street South - - Great Falls, Montana.

GODTKØB I FARMLAND.

En halv Section, 16 Mile fra Glendive, 280 Acres Pløjejord, 167 Acres med Avl i denne Sæson, et godt 5 Værelsers Hus, Stald, 2 Kornlader, Maskinhus, god Brønd og Kilde. Disse Forbedringer er værd $3,000, og Farmen er ualmindelig billig til $21 pr. Acre. $2,000 kontant og Resten kan betales aarlig med en Del af Avlen, om ønskes.
G. O. HITCHCOCK, Glendive, Montana.

MONTANA FARM LAND.

Her er Betingelserne for en Livsstilling. Alt Land er i stigende Værdi. Det er billigt i Montana, hvor den største Afgrøde og bedste Kvalitet af Korn er aviet. Dyrket Land $15 til $65 pr. Acre. Vi avler 50 Busheis Hvede, 90 Bu. Havre og enhver som helst Sort i tilsvarende Forhold, hvor Klimaet er bedst. Skriv til os om Oplysninger, om Priserne og Beskrivelser.
M. J. WALSH CO., LIVINGSTON, MONTANA.

OVERRISLET FARM LAND TIL SALG.

1145 Acres i Hoveddistriktet af Gallatin Dalen, nær gode Byer. 1000 Acres dyrket. To Vandløb. Skygge og Skov. Northern Pacific's Hovedspor løber igennem samt den Nationale Park-Landevej og Yellowstone Spor. Afgrøde: 50 Bu. Hvede og Byg, 80 Bush. Havre i Gennemsnit, 2 Tons "Timithy", 4 Tons Alfalfa eller Kløver. Hvidkløver- og Blaagræs-Græsgange gør Kreaturavl og Mejeridrift til en god Fortjeneste. Prisen $80 pr. Acre. Vil inddele i 5 Farme, hvis ønskes. Skriv paa Engelsk. A. T. RUTLEDGE, BOZEMAN, MONTANA.

1360 Acres Dels opdyrket Land til Agerbrug og Kreaturavl i Hughes County, Syd Dakota. Kun en Mil til nærmeste Jernbanestation. Fint, stort Stuehus og udmærkede Ladebygninger. Alt indhegnet og "cross fenced". Fire Vandløb og Vandrender i Græsmarkerne. Smukke Træer i Nærheden af Huset. Mindst de tre Fjerdedele af Landet kan opdyrkes. — Landet er jævn Skraaning. En Del Alfalfa Land. For Pris og Betingelser skriv til **P. I. Neister, Sioux Falls, S. Dak.**

ULD VARE. Mackinaw og Sweater Coats, Benklæder, Skjorter, Undertøj, Sokker, Dame- og Børnestrømper, Uldtæpper, Automobiltæpper, Uldvateringer. Skriv efter vort Katalog med Priser og Prøver paa vore Vare. Vi kan spare Dem Penge. Vi garantere at alle vore Vare giver fuld Tilfredsstillelse, eller vi giver Pengene tilbage, De tager ingen Chancer. Gennem 27 Aar paa det gamle Sted.
Litchfield LITCHFIELD WOOLEN MILLS Minn.

Central Minnesota.

80 Acres godt Farmland ved Automobilvej, udmærket Nabolag, en Mil til Skole, 40 "rods" langs en smuk Sø. Kun $1,200, $160 som første Udbetaling, Resten i smaa aarlige Afdrag; 6 pCt. Rente.
P. L. MELBERG, DEERWOOD, MINN.

HALV „SECTION" MONTANA LAND $4000.

9 Mile fra Jernbanestation, 1 Mil fra Skole, 2 Mile fra Posthus. Største Delen kan dyrkes, gode Græsgange med Beholder, rindende Vand og god Brønd. Over 100 Acres nu i Avl. Huset 14 x 7, Smedie, Kornmagasin til 600 bush. Foderlade. Køberen kan, hvis ønskes, købe til rimelige Priser, udmærkede Maskiner og Kreaturer. Særlig egnet for Farmere, de ønsker at have Køer og Svin og drive Kornavl. Ejeren tvungen til at flytte. Lette Vilkaar.
North Montana Immigration Association, Havre, Montana.

320 Acres, 5 Mil fra Glasgow, Mont., 240 Acres godt jævnt Pløjeland og Resten indhegnet Græsgang; lille Hus, Stald, Plantning; 1 Mil fra Elevator og Jernbane, i stort Settlement af skandinaviske Farmere; $16 pr. Acre. Skriv til
Rundle Land & Abstract Co., Glasgow, Montana.